

Joventut Atlètica Sabadell

BUTLLETÍ DIGITAL - N^o - 12

Eloi Santafé

- Eloi Santafé. Campionat d'Europa juvenil
- Campionats del Món Màster a.II. (Málaga 2018)
- Christina Schwanitz
- Campionat d'Europa Màster (Alacant). Ruta
- Campionat d'Espanya Màster 10.000 a.II. (Gavà)
- Quí va ser Jean Bouin
- Pistes Municipals 1974
- Campionat d'Espanya Màster a.II. (Vitòria)

Any 2018

SABADELL
és atletisme

FUNDACIÓ DE
L'ESPORT SABADELLENC
 Sabadell
ciutat esportiva

Eloi Santafé: la meva experiència en el Campionat d'Europa Juvenil

Eloi Santafé Pagà, atleta junior (17 anys) de la JAS procedent de l'Escola d'Atletisme des de la categoria infantil.

En aquest article vull explicar-vos la meva experiència personal en un campionat internacional. No exposaré cap marca, cap resultat objectiu. Sinó més aviat les meves sensacions i vivències en la meva primera actuació en un campionat de tanta magnitud.

HUNGRIA. Em feia cert respecte viatjar fins a un país lluny de casa per anar a competir. Podré mantenir la concentració durant el campionat? El menjar m'agradarà? Em sentiré còmode amb la gent i l'hotel, com si estés a casa? Tenia molts dubtes i preguntes que em tenien una mica despistat. Sincerament, em feia entre respecte i por.

El viatge va iniciar-se una mica mogut. Primer havíem de viatjar a Madrid per després anar cap a Hungria amb la resta de l'expedició. Aquest primer pas ja va ser un "show" per les perxes. El material em tenia una mica preocupat, no les tenia totes de si arribaria a destinació. I si es perdia alguna cosa? No hi volia pensar, que fós el que tingués que ser.

A Madrid vam ajuntar-nos tota l'expedició. Un equip molt unit que en uns dies es convertiria en una petita família, però jo, en aquell moment, no ho sabia. A la gran majoria els coneixia i havíem parlat en competicions anteriors. Tenia bon "rollo" amb tots ells.

Estava molt a gust amb tothom cosa que em tranquil·litzava. Vam dormir una nit allà. La primera nit tothom es va comportar. Per la gran majoria era la primera actuació internacional que feien amb la selecció i això imposava un cert respecte amb als caps d'expedició. Les següents nits ja serien una altra història jeje.

Ens despertem l'endemà i viatgem cap a Hungria. Un vol tranquil. Aterrem, recollim les maletes i, per sort, el material de competició arriba sencer i complet. Un pes menys, ho tenia tot a les mans per poder competir genial. Sortim de l'aeroport i anem cap a l'hotel. Un país nou, bonic i que em fascina. En el taxi no puc parar de mirar a fora, mirar l'entorn, els edificis, els carrers, la gent,... Però, i el menjar? Com serà? Aquest tema em preocupava bastant sincerament. Sóc una persona que li agrada disfrutar de la qualitat i la quantitat del menjar. Tenia ganes d'arribar a l'hotel i anar a sopar. Uns minuts més tard, entràvem per la porta, ens instal·larem a les habitacions que teníem assignades i cap a sopar. I, per desgracia per mi, no vaig acabar convençut del menjar... Però com amb tot, un s'adapta a la situació i no mira la part negativa, sinó que intenta convèncer-se de què no està tant malament i que li servirà. Acabem, fem una reunió d'expedició abans d'iniciar la competició i a dormir.

EL DIA DE LA COMPETICIÓ. Hi arribava extremadament motivat, ple de ganes de autosuperar-me i aconseguir marca personal. Tenia ganes d'aprofitar aquesta oportunitat i experiència. Vaig seguir el meu ritual precompetició i cap a l'estadi.

L'inici va ser el somiat, una cursa de 100mll molt bona, les sensacions havien estat brutals durant la cursa i sabia que es traduiria en una marca molt interessant. Quan m'ho van confirmar, estava que no m'ho creia!! Posteriorment, em van dir el vent... +5,0m/s i els ànims van caure. Cert que això afavoria el meu paper a la competició però dificultava molt les meves possibilitats de superació personal. Sincerament, en aquest moment els meus ànims van caure una mica i, potser, per això les següents proves no van acabar d'encaixar del tot, no estava tant concentrat com era necessari per una competició d'aquest nivell, així que vaig perdre totes les opcions de fer un gran paper en la general i de superar-me a mi mateix.

La següent prova era el salt d'açada. Aquí vaig fer un salt acceptable, una marca que em feia estar orgullós de la meva actuació. Haig de comentar que arrossegava uns problemes en el genoll de la cama dreta (cama de batuda) que portaven atormentant-me des de feia moltes setmanes i no les tenia totes, ja que en el Campionat d'Espanya d'uns dies abans, havia sigut impossible saltar sobre les meves possibilitats. Potser sigui de les coses que més bon sabor de boca em va deixar.

I tancava la jornada inicial amb els 400mll, on tornava a tenir dubtes i encara a dia d'avui els tinc sobre si vaig córrer tàcticament correcte. Estava enrabiad amb mi mateix i amb com estava portant la competició. Així que vaig decidir sortir a per totes, massa ràpid potser vaig pensar en l'equador de la prova, i seguint amb la tònica del dia, em va fer por i vaig frenar-me... No sé que hauria passat si hagués seguit el ritme que duia, però el que

si sé és que si havia prés una decisió sobre l'estratègia i estava funcionant, hauria d'haver seguit fins el final.

Després vaig arribar a l'hotel, cansat i frustrat. Una dutxa per relaxar-me, directe a sopar per recuperar forces i cap a dormir. Per poca cosa més va donar aquell vespre-nit, no tenia ganes de xerrar amb ningú tampoc, només amb la meva família i el meu entrenador ja que estava capficat amb la meva competició i en com estava anant fins el moment. Volia estar sol, concentrar-me en el segon dia i convèncer-me de què les coses les podia fer canviar, però que l'única persona capaç de fer aquest canvi, era jo mateix. Ningú més podia sortir a la pista i córrer, saltar o llançar per mi. Així que vaig decidir trucar al meu entrenador i això és el que vaig sentir:

“Una xerrada amb el meu entrenador va ser clau perquè me n’adonés que no importava el que havia passat, perquè el passat és passat i no se’l pot canviar, però les proves futures no estaven escrites enlloc i era decisió meva competir-les i disfrutar-les al màxim per sortir d’allà amb el cap ben alt, satisfet de la meva actuació tot i saber que podria haver sigut una altra. I és que un no pot abandonar a la primera que una cosa no li surt exactament com un vol, perquè la vida no ens ho posa tant fàcil. Un ha de lluitar pels seus somnis en cada instant, perquè el temps passa i un cop ha passat ja no podem rectificar els resultats”.

Em desperto molt concentrat, segueixo la meva rutina matinal precompetició i arribo aviat al circuit. M’agrada veure la pista i sentir l’ambient abans de començar a escalfar. Em fa sentir més actiu, més viu i més relaxat. Al cap d’uns minuts em poso a rodar per afrontar les tanques, una de les meves proves preferides i, potser, on puc traure major puntuació.

Em trobo darrere els tacs de sortida, concentrat visualitzant el meu carril de cursa, i sento “on your marks” - “set” - “pum!”. De cop l’adrenalina torna a córrer per les venes, torno a estar al màxim i em sento enèrgic. Encara la primera tanca, regular, la segona, regular, la tercera, regular... I tornem com el dia anterior, tornem a tenir complicacions tècniques. Cap tancar franquejada correctament, en totes semblava que “volava”... I de cop, moralment, tornava a estar a baix de tot...

Com podeu preveure la resta de proves no pintaven massa bé, no tenia el cap on havia d’estar i tornava a la tònica del dia anterior. El disc es va complicar molt, igual que posteriorment passaria en la javelina, dos intents nuls i un tercer on m’ho jugava tot. Així que simplement em limitava a assegurar el llançament per poder traure una puntuació que em permetés seguir “viu” a la competició. Pel mig, però, em vaig endur una alegria en la prova de salt en perxa. Vaig sortir d’allà amb marca personal, de fet potser la millor prova del campionat. Però l’anecdòtic d’aquest concurs van ser els problemes inicials. Per la meva marca d’inscripció (4,35m) em tocava saltar en un grup on l’alçada mínima era de 3,60m cosa que a mi no em convenia perquè havia estat saltant força malament els dies anteriors. Vam intentar durant molta estona rebaixar l’alçada inicial o canviar-me de grup, els nervis augmentaven per moments... Al cap de molta estona de debat, em van deixar canviar de grup, on començaven una mica més baix. Això em va permetre entrar progressivament en la competició i acabar amb marca personal (4,40m).

Però com va anar passant en tot el campionat, va sorgir una altra complicació... Havia estat massa estona en la prova de salt en perxa i només em quedaven 15’ per la javelina. Em canvio ràpidament i me’n vaig a dinar alguna cosa ràpida. Sort que l’organització va

preparar-nos una safata d'arròs i pollastre, perquè sinó no sé què hauria fet sense menjar... Per tancar la competició, surto a per totes a la prova de migfons, motivat de la vida intento perseguir a gent que presenta marques molt per sobre. Ho acabo pagant, arribo mort i mig caminant. Però la vida es tracta d'intentar les coses i no havia arribat fins aquí per abandonar el final.

EXPERIÈNCIA. Definitivament val la pena l'experiència, una oportunitat única que tothom qui hi vagi li recomano que la visqui al 100%. No només és una competició, perquè per aquest aspecte és igual que qualsevol altre: les mateixes proves, el mateix ordre, les mateixes condicions, etc. Només canviar la pressió que un mateix es posa. El campionat va molt més enllà, és una vivència, uns dies que estàs vivint amb altra gent, que coneixes i que no coneixes, que parlen el teu idioma o en parlen mil diferents. Conviure pel carrer amb atletes de tantes nacionalitats, poder establir amistats, poder riure i jugar amb gent d'arreu del món. Això és el que t'emportes d'un campionat tant gran. El resultat ve de més a més perquè un bon dia jo mateix no recordaré les marques i la posició exacte que vaig quedar, però si que me'n recordaré de les experiències que vaig viure.

CONSELL. Apreneu anglès, perquè per qualsevol experiència d'aquest estil és molt important, tant per relacionar-te amb l'altra gent com per estar tranquil dins la competició. Si és la primera vegada que aneu a una competició d'alt nivell, no tingueu por. Un cop passada la competició, te n'adones que realment és una competició com qualsevol altra. Cert que la pressió que sents en l'ambient, que l'organització i la quantitat de gent que hi ha per l'estadi, són més grans que a les competicions que estem acostumats. Però les proves, són les mateixes. No canvia res. Així que ànims si heu d'anar algun dia, confieu i sigueu vosaltres, no us feu petits davant la resta de la gent, perquè tothom, qui més o qui menys, està passant per una situació igual d'estressant que la vostra. Disfruteu de l'esport i de la vida, sigueu feliços fent el que feu i perseguiu els vostres somnis amb totes les vostres forces, llavors els resultats us acompanyaran.

ELOI SANTAFÉ PAGÀ, atleta de la Joventut Atlètica Sabadell
Redactat per Llorenç Esteve Pons

XXXIII CAMPIONATS DEL MÓN MASTER (Málaga)

Del 4 al 16 de setembre, Màlaga ha sigut la seu del 23è Campionats del Món de Veterans. Fins a la ciutat andalusa, s'hi van desplaçar més de 8.000 atletes per prendre-hi part a tal esdeveniment, superant els 6.000 participants que hi va haver a l'altre mundial fet en territori espanyol (San Sebastián 2005), fet que demostra l'empenta que ja ha agafat l'atletisme veterà. A Màlaga, es va comptar exactament amb una participació de 8.187 inscrits, dels quals 1.789 espanyols, 703 britànics, 612 alemanys, 445 estatunidencs... En total, atletes pertanyents a 101 països del món, sent l'edició de les 23 fins ara disputades, en les que hi ha hagut més països presents. L'impacte econòmic que ha suposat la celebració d'aquest Campionat del Món a Màlaga ha estat força positiu, ja que es calcula que hi ha hagut una afluència de 21.000 visitants amb una estança mitjana de 6 dies a la ciutat.

Estadi Ciudad de Málaga. Escenari curses de 100

El campionat s'ha desenvolupat en 13 dies de competició, ha comptat amb 200 jutges, 350 voluntaris, 80 persones de la federació treballant en labors tècniques, 150 periodistes acreditats i s'ha celebrat en 4 seus. L'estadi Ciudad de Málaga (amb una capacitat per 10.500 espectadors) ha estat l'escenari principal: recollida dorsals, confirmació de proves, exposició plafons de països, marxandatge (roba, fotos, diplomes, medalles...), cerimònies lliurament de premis... Fou inaugurat a l'any 2006 amb motiu de la celebració de la Copa d'Europa. Les altres

seus foren les pistes de Carranque i de Universidad. Aquestes 3 seus connectades mitjançant la nova línia de metro que disposa la ciutat i sense necessitat de fer cap transbordament. La quarta seu en acollir proves d'aquest mundial, foren les pistes de Torremolinos, ciutat en què un servei d'autocars flectat per l'organització connectava els 2 estadis cada mitja hora de forma gratuïta pels participants. De fet, l'organització també va facilitar bitllets de metro a tots els participants per poder-se traslladar a les respectives seus per afrontar les seves proves.

Estadi Ciudad de Málaga. Arribada mitja maratón i finals 1.500

Així doncs, Màlaga va complir amb la promesa feta al Congrés on fou elegida com a seu del mundial (Lyon 2015) en oferir gratuïtat pels atletes pel transport públic. I efectivament fou així, però només limitat al servei de metro (no bus, de fet no calia a l'estar connectats els 3 estadis amb línia de metro) i limitat a un nombre de tiquets segons el nombre de proves a disputar (7 bitllets per prova). També fou un detall disposar d'un servei de perxes gratuït, ja que en altres campionats, s'ha hagut de llogar una perxa per poder saltar. En canvi, no es va regalar cap diploma (exceptuant als 3 primers que es lliurava a pòdium), trencant la norma gratificant que fins ara regnava a cada campionat: diploma gratuït als 8 primers. Tot i així, el diploma es podia aconseguir al preu de 2 euros.

Un total de 13 atletes de la JAS van ser presents a Màlaga, sent la marxadora Christel Schustalkowitz (W70) qui va tenir la més lluitada actuació al ser 4a

en els 5.000 metres (36'01"41). Però qui va obtenir el millor premi fou un altre marxador: Antoni González (M55), or per equips. Tot i el seu defalliment en els darrers kilòmetres i quan anava en els llocs capdavaners, només va poder ser el 15è en la cursa dels 20 kilòmetres marxa en ruta (1h59'20"), però fou el 3r espanyol en creuar la meta. Això li va possibilitar puntuar per equips (els 3 primers de cada selecció), i com a component de l'equip nacional M55, Espanya es va proclamar campiona del món per davant dels Estats Units (sots campiona) i d'Itàlia.

Grup participants decatló M55

Un altre atleta prop del podi fou Ricard Rof: 5è en la final del relleu 4x100. Com a component de la selecció espanyola M55, també va batre el rècord nacional (50"38) en una cursa guanyada pels Estats Units. Regne Unit fou segon i Austràlia tercer. El quartet espanyol estava completat pel madrileny Paco Sánchez Usaola, el burgalés José Luis Lobo i el gadità Manuel Martínez. El mateix Rof també va participar en 3 proves individuals: 44è en els 100 metres llisos (13"99), 17è en els 100 metres tanques (20"53) i 21è en el decatló (4.468p).

Altres atletes que van participar en diverses curses foren : Pere Pasamonte (M40) 33è en 100 (12"11) i 33é en 200 (24"64), Patricia Espada (W35) 39è en 200 (30"74), Francesc Castander (M50) en 200 (27"81), Josep Surroca (M45) 19è en 800 (2'06"18), Manel Guillén (M45) 32è en 800 (2'09"65), Román Mota (M50) 46è en 200 (26"63) i 19è en 800 (2'09"27) i Josep Mª Fernández (M45) 32è en 1.500 (4'29"93) i 12è en 5.000 (16'27"26).

Equip relleus M55 4x100 (Lobo-Rof-Sánchez-Mártinez). Cambra requeriments

En concursos, els atletes de la JAS en prendre-hi part foren: Pilar Camarasa (W55) 27è en martell (23,13) i 26è en martell pesat (8,22), Montse Paños (W50) 22è en el pentatló de llançaments (2.549p) i Josep Mª Madi (M50) 27è en la decatlló (4.322p).

Ana Isabel Alonso, exatleta de la JAS durant un parell de temporades, també fou present a Màlaga. Olímpica a Seul (25a en els 10.000) com atleta del club (sota el patrocini de Xerox), fou un reforç important per guanyar 2 títols més de campions d'Espanya de cros per clubs (1987 i 1988). Xerox-JAS també fou sotscampiona d'Europa de fons en ruta i tercera en cros tenint a Alonso com a l'atleta de més nivell del grup d'atletes que es va fitjar per ser el millor club de cros a nivell nacional. A Màlaga, l'atleta de Palència (W55) va prendre part en la mitja marató: fou 6a (1h 41'25") a 5 minuts de l'or i millor espanyola classificada, però per equips, Espanya es va proclamar campiona del món.

Christel Schustalkowitz amb altres marxadores de la seva categoria

Poder gaudir de 4 estadis, va anar molt bé per encabir totes les proves i fer uns horaris raonables en comparació a altres campionats. A Màlaga no es van disputar proves al migdia (exceptuant el decatlló i heptatló) i evitant les hores de més Sol i acabar la jornada a última hora de la tarda. Sóc testimoni que en altres

campionats s'han disputat proves a ben entrada la nit, fet que suposa un inconvenient per a tots plegats.

Les proves combinades es van disputar repartint les categories en 4 estadis i en 2 grups de dies diferents. Per exemple, el decatló M50 a Torremolinos (4 i 5 setembre) i la M55 també a Torremolinos (6 i 7). És a dir, una categoria per estadi, fent possible que no se solapessin les proves i poder ajustar bé l'horari. Així i tot, el M50 (el més nombrós i repartit en 3 grups), va finalitzar la competició amb el grup C (teòricament el de millors marques) a les 12 de la nit.

Germanor en l'arribada del voluntariós Donald Bibby (USA). 1500 decatló M55

L'organització d'un campionat d'aquestes característiques és complexa i és difícil trobar la perfecció en fer quadrar totes les disciplines en les 4 seus. En línies generals, fou un campionat ben organitzat. Tot i així, sempre apareix algun detall que fa pensar que 'hagués pogut fer d'un altra manera però que si no fou així, per algun motiu no es va fer i que es desconeix. Per exemple, les finals de 400 es van programar a partir de les 9 del matí (i fins a les 11 i mitja) a l'Estadi de la Universidad. Es començava per les categories de més edat (95-90-85 anys) fins als joves (35 anys). Però després d'aquestes finals, no hi havia res més previst a l'Estadi, llavors, potser no hi havia cap necessitat de començar les finals a tan d'hora del matí. S'hauria pogut començar més tard i segur que els atletes ho haguessin agraït. Inclús, la instal·lació no va obrir les portes fins a les 8 del matí, així que i tal com va afirmar el llaurat José Luis Romero (3r a la final de M70), alguns atletes van haver d'escalfar a fora esperant al conserge. Per cert, en la mateixa cursa de Romero, el guanyador fou l'americà Charles Allie,

corrent un segon i mig més lent que a les sèries classificatòries, on va batre el rècord del món (57"26), fet que fa preveure una millor marca en cas d'haver corregut un parell d'hores més tard i no pas a les 9 i mitja del matí.

Un altre fet que va impactar fou l'escàs protagonisme que va tenir l'estadi principal: el Ciudad de Màlaga. Per això se'l considera l'estadi principal, perquè és a on es fa la majoria de proves, mentre que els estadis annexos són per encabir i descongestionar proves quan al principal no hi cap. Pràcticament, es fa vida allà, doncs és a on hi ha tots els serveis, i com a tal, és a on es concentra més públic. Però a Màlaga no fou així. A vegades semblava un estadi secundari. Hi havia dies que pràcticament no hi havia cap activitat atlètica. Inclús algun altre dia, i sorprenentment, estava tancat, i ni tan sols es podia accedir per entrenar.

Román Mota. Semifinal 800

Al tradicional estadi de Carranque, és a on es van disputar els 800 (eliminatòries, semifinals i final) i les tanques (semifinals i final). Aquí tenia l'inconvenient que no disposava d'una zona d'escalfament fixe (camp de futbol d'herba artificial), ja que a vegades, estaves ocupat per entrenaments de canalla de l'escola de futbol. De res servien les explicacions dels atletes que allò era un mundial i havien d'escalfar correctament. Els monitors de futbol, argumentaven que els seus "muchachos" no es podien perdre l'entrenament de cara al "partido muy importante" que havien de jugar el cap de setmana. Inaudit. Els "vallistes", empenyats, van haver de traslladar les tanques a la recta de ciment que conduïa als serveis públics per fer allà els seus passos de tanca. Un altra mancança a Carranque fou en no disposar d'un joc de tanques de competició complet, ja que les dues primeres files eren diferents. Un nyap.

També és difícil encertar les previsions en la venda de productes de marxandatge, però cal reconèixer que a mig campionat l'estoc de roba de la Federació Espanyola ja començava a patir amb productes esgotats (i que ja no van tornar

a ser reposats en la resta de l'esdeveniment), com per exemple, les samarretes d'escalfament i de competició d'Espanya, així com la commemorativa oficial del campionat.

Pistes Universidad. Final 200 W55

A mig campionat, un altre fet hem va cridar l'atenció: unes petites obres menors (canvi de rajoles) a l'esplanada de l'Estadi. Manca de previsió? Manca de material? Era obvi pensar que aquelles rajoles s'haguessin pogut canviar abans del començament del mundial. Hem va fer recordar al Curro: mentre les autoritats inauguraven l'Expo de Sevilla per un cantó, uns operaris acabaven les obres per l'altre.

El programa informàtic no fou suficientment eficaç i a vegades fou força lent. Com a exemple, 1 hora abans de les sèries de 100 M55, encara es desconeixia la composició (12 eliminatòries), fet que trontollava els plans a l'hora de començar a escalfar (de la primera a l'última, hi havia un marge de 48 minuts). Generalment, al cap de 10 minuts ja eren publicats els resultats de cada cursa, però en el cas d'aquestes "heats" de 100 M55, els resultats van tardar 1 hora a ser penjats a la web. Un altre exemple, pel decatló M50 hi havia 3 grups (al d'inici a les 9, a les 11, i a les 13 hores), i fins a les 11 i mitja de la nit del dia anterior, no es va penjar la composició de cada grup. Molts atletes van anar a dormir sense saber a quin grup estarien, fet que els va obligar a aixecar-se d'hora per si eren al primer (9 matí). Un altra mancança fou que no es publicava el sumari del conjunt de totes les sèries de cada cursa, llavors cal fer un petit càlcul mental per saber si un atleta ha quedat el 57, el 63 o el 72 (per exemple).

Tal com ja es va observar a l'europeu fet Madrid, a Màlaga també es va comptar amb la participació d'atletes amb un nivell no apte per un esdeveniment de tal categoria. Això fou possible per la no exigència de marques mínimes de participació (mai n'hi haurà, ja que resta benefici econòmic a l'organitzador), requisit

que si que és necessari per poder prendre part en un campionat d'Espanya. Així doncs, atletes que no varen ser admesos per participar a l'estatal de pista coberta (Salamanca), varen participar a Madrid. I atletes que no varen ser admesos per l'estatal d'aire lliure (Vitória), varen participar a Màlaga. Aquest fet va provocar la consecució de marques impròpies d'un mundial (veure resultats en els darrers llocs classificatoris). Aquest fenomen, no només va tenir com a protagonistes a atletes espanyols, sinó també als estrangers.

Pistes Torremolinos (al fons: plaça de toros). Proves decatló

Ja sabem que el cros és cros, és a dir, es corre per un terreny natural o pot haver-hi de tot: sots, pedres, grava, fang, herbes, pujades, baixades, corbes, animals... però a Torremolinos (lloc on es va fer el cros), el circuit triat per fer la cursa (un pinar al costat de les Pistes), potser tenia un petit grau de perillositat amb atletes d'edat avançada. La gambada d'aquells atletes és diferent, ja que arrosseguen les cames en lloc d'enlairar els genolls (lògic, l'edat fa perdre aquestes condicions). Potser era un circuit molt exigent per aquests atletes. A la cursa del mundial hi va haver varies caigudes (sóc testimoni) perquè ensopegàvem amb pedres que sobresortien massa del terra. Així i tot, és cros, i com a tal, potser també cal acceptar-ho com a tal, amb els possibles incidents que hi pugui haver. És un cros.

Al no haver proves al migdia, i al no ser necessari, l'organització no va habilitar el tradicional càtering que permet als atletes menjar a l'hora de dinar. A més, prop dels estadis hi havia gran varietat de llocs per atipar-se. En canvi, sí que es va trobar a faltar a l'estadi principal un estand oferint informació turística i excursions programades, tal com en altres campionats hi ha sigut. Certs atletes aprofiten el temps fent turisme els dies que no competeixen. Potser els "joves" s'espavilen, però els de més edat ho agraeixen si se'ls hi ofereix ja tot muntat. Per

exemple, una visita organitzada d'un dia a Ronda, crec que s'hi hagués apuntat bastants atletes estrangers.

Ricard Rof amb l'atleta hindú Rajendran Thangppanadar Dhammar (M80)

Gairebé tothom coincidia en què l'atleta més carismàtic del campionat fou l'italià Guiseppe Ottaviani (M100), qui amb 102 anys va saltar 0,83 metres en llargada (però molt lluny del rècord mundial de l'americà Donald Pellmann: 1,78m). Personalment hem quedo amb l'actuació de l'hindú Rajendran Thangppanadar Dhammaraj (M80) : 7è a la mitja maratón (2h58"31), 13è als 10 kms (1h16'43") i 18è al cros. Vaig tenir el plaer de compartir amb ell el trajecte en el bus de l'organització cap a Torremolinos (escenari del cros) i hem va fascinar conèixe'l. El mèrit d'aquest peculiar atleta és que corria descalç i en sóc testimoni.

El fet de ser un campionat de llarga durada (13 dies) i fora de l'època tradicional de vacances, va fer que molts atletes fessin mans i mànigues per poder prendre-hi part. Alguns agafant dies personals o altres canviant les seves vacances. A qui més s'ha d'agrar aquest esforç és als rellevistes, ja que molts d'ells, van competir la primera setmana, van tornar a casa per treballar la segona, i van tornar a Màlaga el cap de setmana per poder córrer el relleu. Chapeau. I per mala sort, alguns d'ells varen ser desqualificats. Segons hem va confessar un rellevista M50, la "broma" de tornar a Màlaga des de La Rioja per fer el relleu li va costar uns 500 euros, i ni tan sols va arribar a córrer per sortida de zona d'un company. Altres, ni tan sols van sortir a pista al ser suplents i varen fer el viatge

expressament per si eren escollits. Coses del relleu, però gràcies a aquesta altruista iniciativa, Espanya va assolir uns quants podis.

Pistes Torremolinos. Calor sufocant (jutge a la recerca d'ombra)

L'últim dia del campionat, va ser el de més ambient a l'Estadi. Coincidia l'arribada de la mitja marató amb les finals de 1.500, per empalmar a continuació amb les finals dels relleus. Compaginar la mitja amb els 1.500 fou possible, perquè tot i que la meta era la mateixa línia de quadres, els corredors de la mitja entraven a l'Estadi pel carril annex exterior a la pista i feien gairebé una volta sencera per aquest carril fins a meta. Un gran espectacle. Fou el dia amb més afluència de públic a l'Estadi (atletes i acompanyants inclosos). Paradoxalment, la botiga de màrqueting de la federació, continuava tancada...

Ricard Rof. Final relleu 4x100 M55

Esportivament, ha estat un campionat fructífer pel combinat espanyol, doncs gairebé ha estat el millor país del medaller al ser segon per tan sols una medalla menys que els britànics. Exactament, Gran Bretanya ha encapçalat el medaller

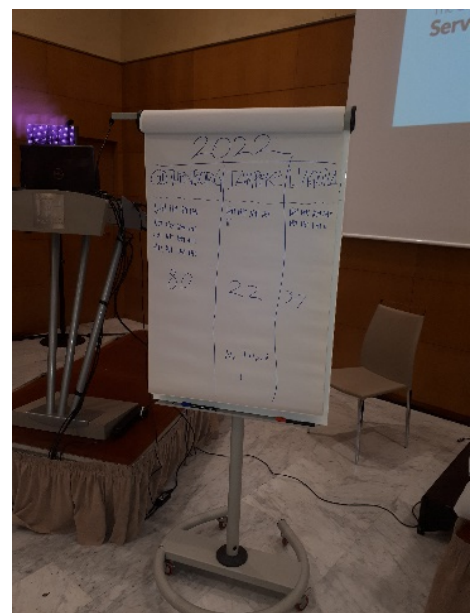
amb un total de 203 medalles, però Espanya ha estat segona malgrat tenir una medalla més (204). Igualtat total, ja que tots dos països han assolit el mateix nombre de medalles d'or (80), però els britànics una medalla més de plata (66) que els espanyols (65). Tot i que Espanya assoleix més medalles de bronze (59) que Gran Bretanya (57), el desempat el decideix les medalles d'argent al ser de més valor que les de bronze. Dels 101 països inscrits, fins a 73 van obtenir els seus representants alguna medalla.

En total es van batre 10 rècords del món i 32 d'Espanya. Inclús, un dels rècords d'Europa batuts va tenir protagonisme espanyol: l'equip M40 de relleu 4x400 va batre el rècord europeu (3'22"04). Dels rècords mundials batuts, a part del ja esmentat del "yankee" Charles Allien (M70) en 400 (57"26), també es destaca el de l'americana Karla del Grande (W65) en el 100 (14"06), la canadencs Carol LaFayette (W75) en el 200 (31"86), la japonesa Yako Nakano (W80) en el 800 (3'30"41) i el del canadenc Ted Rowan (M85) en el decatló (7.110p).

Evidentment, no podem reconèixer que organitzativament fou un èxit total, doncs tal com s'ha explicat, va haver-hi algunes mancances. Però tenint en compte que es tracta d'un esdeveniment molt complex (és un mundial !!!), l'aprovat es força alt. És el segon cop que es disputa un Campionat del Món en territori espanyol. I per quan el tercer? Fins fa uns pocs anys, l'Ajuntament de Barcelona semblava interessat a acollir-lo. Per altra part, la mateixa WMA (així com la EMA) semblava interessada a atorgar el "indoor" a Sabadell. Malgrat tot, aquestes opcions, avui en dia, ja no són viables. Les coses ha canviat, i molt. Haurem d'esperar un canvi d'aires...

Congrés WMA. President Stanley Parkins i sots-president Margit Jungmann

Congrés WMA. Plafó de votacions seu mundial 2022

Ricard Rof, i com a representant de la Federació Espanyola, també va assistir al Congrés de la World Master Assotiation. Entre altres assumptes, es va elegir un

nou president al deixar el càrrec l'australià Stanley Parkins: l'alemanya Margit Jungmann fou l'escollida dels 3 candidats a presidir la WMA pels propers 4 anys. També, es va triar les seus dels propers mundials. Edmonton (Canadà) organitzarà el de pista coberta en 2021 i Göteborg (Suècia) el d'aire lliure en 2022. Recordem que ja estaven elegides en l'anterior Congrés: Torun (Polònia) el "indoor" l'any que ve i Toronto (Canadà) el "outdoor" el 2020 i agafant el relleu de Màlaga.

Ricard Rof

Guanyadora del “4 Motors per Europa” (Sabadell, 2004)

CHRISTINA SCHWANITZ, DE SABADELL AL CEL

Foto (autor desconegut)

L'11 de setembre del 2004, Sabadell va ser l'escenari d'un encontre internacional atlètic per seleccions per tercer cop en la seva història. Anteriorment, això havia succeït al 1962 en motiu del matx internacional amistós: Espanya - Itàlia "B". I al 1966 en motiu d'un altre matx: Espanya Junior – L.I.F.A. (Ligue Ille France Athletisme). Entenem com a seleccions, ja que en altres ocasions, com la Copa Pirineus, la JAS ja s'ha enfrontat amb equips estrangers en encontres amistosos de germanor.

L'encontre internacional de l'any 2004 fou força diferent, al ser una tradicional confrontació anyal entre 4 seleccions regionals europees, coneguda com el "4 Motors per a Europa". Encontre amistós, a nivell junior, rotatiu any rere any a cada regió entre les seleccions de: Baden Wurtemberg (Alemanya), Rhone Alps (França), Lombardia (Itàlia) i Catalunya. L'edició feta en 2004 a Sabadell suposava la 13a vegada que es disputava aquesta competició. Tal era la categoria de l'esdeveniment, que es va celebrar una recepció oficial a l'Ajuntament de Sabadell per donar la benvinguda a les seleccions que visitaven la nostra ciutat.

L'esdeveniment va tenir lloc a les noves Pistes Municipals d'Atletisme, inaugurades aquell mateix any i després d'una remodelació del material sintètic (tartan). Des de llavors, instal·lació esportiva batejada com Estadi "Josep Molins". Aquell mateix any 2004, i aprofitant la novetat del tartan nou (així com la garita pel photo-finish, inexistent abans de la rehabilitació), es van fer grans competicions, com per exemple, els Campionats de Catalunya absoluts, (després de 37 anys de no fer-se a Sabadell), i la Final "A" del Campionat de Catalunya de clubs.

L'encontre fet a Sabadell fou clarament dominat pels representants alemanys, al guanyar 26 de les 40 proves del programa (16 les noies i 10 els nois). De fet, ja havien guanyat les 12 edicions anteriors. Catalunya només va aconseguir una victòria: Albert Vélez en perxa (4,80). Aquesta fou la classificació:

1er Baden Wurtemberg, 466,5p

2on Rhone Alps, 355p

3er Lombardia, 316,5p

4rt Catalunya, 223p

Tal esdeveniment va servir per batre diferents rècords de l'Estadi (alguns encara vigents 14 anys més tard), i la consecució d'altres marques de gran qualitat per

atletes de categoria junior. Per exemple: Martin Gunther en alçada (2,13), Fabien Harmenil en triple (15,29), Marco Govoni en pes (16,82), Stefanie Lichtl en tanques (14"02) i llargada (6,08), Nora Melh en alçada (1,72), Doraine Gilibert en javelina (48,44) i Christine Schwanitz en pes (16,69). També es sorprenent la marca dels 2 relleus femenins aconseguida per les alemanyes en 4x100 (47"52) i 4x400 (3'51"56), actuals rècords de l'Estadi. El lliurament dels premis (medalla per els 3 primers de cada prova) fou a càrrec per : Romà Cuyàs (President FCA), Tomás Barris (sots president FCA), Josep Ayuso (Regidor Esports) i Ricard Rof (President JAS). La col·laboració d'en Marina Hoernecker i Josep Maria Antentas com speakers va permetre informar amb les 4 llengües dels equips participants.

Desfilada de delegacions (Foto Diari Sabadell)

Fou un goig i un luxe, reunir en les nostres Pistes a una part del millor del futur de l'atletisme europeu. Atletes de categoria junior, i que en aquell moment encara es desconeixia la projecció de cadascun d'ells. El cas més sorprenent és de l'alemanya Christine Schwanitz, guanyadora del concurs de pes (16,69m). La seva marca continua sent rècord de l'Estadi 14 anys després. Qui havia de dir que es tractava d'una atleta amb un gran futur i que en el transcurs dels anys es convertiria en una estrella mundial !!!

La delegació d'Baden Wurtemberg al podium Foto (Diari Sabadell)

Nascuda a Dresden (Alemanya) el 24 de desembre de 1985, quan va venir a Sabadell, Christine Schwanitz ja era a l'elit de l'atletisme europeu, doncs tant sols un parell de mesos, havia assolit la medalla de bronze al Campionat d'Europa Junior (Grosseto) amb un tir de 16,52 metres. Tot i que a Sabadell va tirar 17 centímetres més que a l'europeu, a final d'any la seva millor marca fou de 16,98m.

Foto (autor desconegut)

A partir d'aquí, la projecció de l'atleta alemanya va anar a més, aconseguint ser la millor llançadora de pes del món en l'any 2015 al proclamar-se campiona en els campionats del món fets a Beijing. La seva marca personal és de 20,77 metres. Tot i que no ha aconseguit cap medalla olímpica, el seu palmarès és envejable amb diferents pòdiums en diversos Campionats del Món i d'Europa. Lo dit: de Sabadell al cel, però no per anar a on hi ha els núvols, sinó per aposentar-se dins l'elit de l'atletisme mundial i tocar el cel.

Christine Schwanitz, de camí cap a consolidar-se cap a una estrella, va tenir el seu pas per Sabadell fent una exhibició. I no ho oblidarem...

Ricard Rof

Palmarès :

- Jocs Olímpics	2008	Pequin	11a
	2012	Londres	10a
	2016	Rio	6a
- Campionats del Món	2005	Hèlsinki	7a
	2009	Berlin	12a
	2011	Daegu	12a
	2013	Moscou	PLATA
	2015	Pequin	OR
- Campionats del Món "indoor"	2008	Valencia	6a
	2012	Istanbul	10a
	2014	Sopot	PLATA
- Copa Continental (ex Copa del Món)	2014	Marrakech	1a
- Campionats d'Europa	2012	Hèlsinki	5a
	2014	Zurich	OR
	2016	Amsterdam	OR
	2018	Berlin	PLATA
- Campionats d'Europa "indoor"	2011	Paris	PLATA
	2013	Göteborg	OR
- Campionat d'Europa de seleccions	2008	Annecy	1a
	2013	Gateshead	1a
	2014	Brunswick	1a
	2015	Cheboksary	1a
- Campionats d'Europa Sub'23 (promesa)	2005	Erfurt	PLATA
- Campionats d'Europa Sub'20 (junior)	2004	Grosseto	BRONCE

CAMPIONAT EUROPA MÀSTER EN RUTA

Antoni González sots campió 30 kms marxa

Alacant ha estat la seu del XVI Campionat d'Europa màster en ruta (del 18 al 20 de maig). Conegut com el campionat "Non Stadia", engloba les proves de marxa en ruta, el cros per relleus i la mitja maratón.

L'únic representant sabadellenc en prendre-hi part ha estat en Antoni González (JAS), el qual es va proclamar sots campió d'Europa en la prova dels 30 km marxa en ruta en la categoria de majors de 55 anys (2h54'25"). El campió fou el portuguès Francisco Reis, que va guanyar la cursa amb molta autoritat amb 7 minuts de marge respecte a l'atleta local. Paral·lelament, en la classificació per equips, i com a component de la selecció espanyola M55, González es va proclamar campió d'Europa amb molt avantatge respecte a la següent selecció (Àustria).

*Foto : cedida per propi atleta

CAMPIONAT ESPANYA MÀSTER DE 10.000, PENTATLÓ DE LLENÇAMENTS I COMBINADES

Pere Ordoñez (10.000 m.ll.) i Montse Paños (pentatló) campions. Ricard Rof (decatló) sots campió

Gavà ha estat la seu del darrer Campionat d'Espanya Màster dels 10.000 metres lllisos, del pentatló de llançaments i de les proves combinades (decatló masculina i heptatló femenina). És a dir, un triple campionat englobat en un de sol i que es disputa separat del clàssic individual de pista a l'aire lliure per alleugerar de proves al campionat més important de la temporada. Enguany serà a Vitòria (del 29 de juny a l'1 de juliol).

La competició va tenir lloc en el transcurs del passat cap de setmana (12 i 13 de maig) a l'Estadi Municipal La Bòbila i organitzat amb molta cura pels eficients membres del Club Atlètic Gavà. La jornada del dissabte a la tarda va resultar més exigent pels atletes de combinades (llançadors inclosos) al patir una fina pluja intermitent que va fer més difícil mantenir l'escalfament entre prova i prova.

La Joventut Atlètica Sabadell va presentar 6 atletes al Campionat, dels quals 3 d'ells van assolir medalla (2 d'or i 1 d'argent): Pere Ordoñez (M45) fou el campió en els 10.000 metres llisos (33'00"13) després d'un emocionant frec a frec amb el següent atleta classificat fins a la penúltima volta, Albert Pascual, a qui va derrotar per 10 segons menys. Curiosament, es tracta de dos antics guanyadors del tradicional Cros de Sant Sebastià que organitza la JAS ininterrompudament des de 1962: Pascual (C.A. Vilanova) en l'any 1999 i Ordoñez (J.A.S.) en el 2007..

Pere Ordoñez (Foto CA Gavà)

Montse Paños (W50) fou l'altra campiona de la JAS al guanyar amb molta autoritat el pentatló de llançaments (2.861p), ja que va superar a la segona atleta classificada per més de 500 punts de marge. Ricard Rof (M55) fou sots campió en el decatló (2.464p), perdent el títol per tant sols 75 punts, malgrat ser el millor en 7 de les 10 proves, però Xavier Nin (C.A. Nou Barris) va obtenir més punts (4.539).

Montse Paños (Foto CA Gavà)

Els altres 3 atletes de la JAS en prendre-hi part, i tots tres en la mateixa prova del pentatló de llançaments, van ser: Josep Gabarró (M40) cinquè (2.024p), Dídac Expósito (M40) sisè (2.007p) i Ferran Alonso (M50) setè (2.358p).

Josep Gabarró

Didac Expósito (Fotos CA Gavà)

Mollet de Vallés (10 de juny) acollirà el proper Campionat de Catalunya màster. Suposa la primera competició important pels atletes veterans. Llavors vindrà Vitòria per la disputa del nacional i finalment la cirereta del pastís amb la disputa a Màlaga del Campionat del Món (del 4 al 16 de setembre).

Ricard Rof

QUÍ VA SER JEAN BOUIN '?

El pròxim 25 de novembre es celebrarà la 95 edició de la Jean Bouin Mundo Deportivo-Gran Premi Allianz. És la prova atlètica en ruta degana de l'estat espanyol, així com la competició d'atletisme més veterana del país si deixem els Campionats oficials de Catalunya i d'Espanya de pista i cros, al marge.

La prova va néixer l'1 de febrer de 1920 com homenatge al fonsista francès Jean Bouin, nascut el 1888 a Marsella.

L'extraordinària carrera atlètica d'aquest marsellès va unida a la d'un altre fabulós campió: el finlandès Hannes (Johannes) Kolehmainen i com a punt àlgid la final olímpica dels 5000 m. a Estocolm el 1912. Una de les més recordades de la història.

Kolehmainen, un exesquiador vegetarià nascut a Kuopio el 1889 i mort el 1966, (77 anys) treballava de paleta i de boscater abans d'emigrar i de prosseguir la seva activitat atlètica amb els seus germans als Estats Units d'Amèrica. Experimentava un entrenament semblant el d'interval i el seu corre era àgil, facilitat pel 59 kg. de pes per 1.69 m. d'estatura.

Jean Bouin, conegut pel sobrenom de l'Hèrcules de Marsella, (64 kg, per 1.68 m.) tenia un bust llarg, pit fort i cames musculades, era empleat de banca a la Société Générale de París. Com ell mateix va deixar escrit, en les estades d'entrenament a Suècia, començava el dia a les 7 h. del matí amb un plat de fruita fresca, sobretot prunes, i les 8 h. iniciava al seu entrenament amb una indumentària

ben pesant: malles de llana, calçons vells i sabatilles grosses. Corrent pel bosc; grim pant pels arbres i transportant troncs, i així fins a les 11 del matí. Després més tard, massatge i dinar amb llegums, carn, sucs de taronja... Descans i això sí acompanyat d'una copeta de ginebra amb aigua calenta amb lli-mona i sucre. Per superstició corria amb un escuradents a la boca.

Jean Bouin entrant 2n als 5.000 m.ll. dels Jocs Olímpics d'Estocolm 1912

Foto (autor desconegut)

PER UNA FINLÀNDIA INDEPENDENT

Jean Bouin es va presentar a la final olímpica dels 5000 m. tenint el rècord del món dels 10.000 m. (30.58.4 el 1911).

Hannes Kolehmainen va ser el campió dels 10.000 m. en aquests JJOO d'Estocolm, sense Bouin prenent-hi part. En aquesta mateixa pista de 380, 33 m. de corda el finlandès i el francès, junt amb 9 atletes més, va disputar-se el títol en els 5 000 m.

Jean Bouin li agradava recordar que creia que tenia fusta per ser un heroi. Tot el que si li presentava per davant ho volia conquerir. Als 14 anys jugava a futbol, feia ciclisme, esgrima, gimnàstica i l'apassionaven els aventurers que s'endinsaven al Pol Nord. Ara en aquesta final olímpica tenia la possibilitat de convertir-se en aquest heroi que somiava ser des de petit.

Si bé Kolehmainen a Estocolm en un lapse de 9 dies va disputar i guanyar 6 curses, el gran enfrontament amb Bouin va tenir lloc el 10 de juliol. Abans, però en semifinals, el fondista finès havia marcat un temps de 15.34.6, i que va tenir una resposta contundent

per part del francès amb 15.05.0, segona millor marca de sempre, darrere del rècord mundial del britànic Arthur Robertson (15.01.02).

La final va ser un duel d'alt voltatge. Jean Bouin i Hannes Kolehmainen es van alternar al davant de la cursa, deixant aviat els seus rivals. Sense temps parcials, Bouin va començar un esprint brutal al principi de l'última volta, però el finlandès el va seguir, i solament a 20 m. de l'arribada va començar a superar Bouin i el va guanyar per un metre. Nou rècord del món. 14.36.6 per 14.36.7, duraria 15 anys.

En aquella època Finlàndia formava part del Gran Ducat de la Rússia tsarista i no podia presentar un equip propi com a Suomi. Finalment ho va fer, però sota la bandera russa. En una conversa amb Philip Noel Baker – medalla de plata en els 1500 m. el 1920 i posterior Premi Nobel de la Pau – , Kolehmainen li va dir "Quasi hauria preferit perdre per no veure alçada aquella bandera". La resposta de Baker va ser "Estàs equivocat". Aquella bandera va ser oblidada molt poc temps després, però no així el teu duel amb Jean Bouin que va ajudar Finlàndia a la seva lluita per la independència". El 1919 Finlàndia era independent.

Hannes Kolehmainen, va seguir guanyant medalles. A les d'Estocolm li va seguir la d'or en la maratón (2.32.35) dels JJOO. del 1920

Jean Bouin, tot i ser destinat a serveis auxiliars per una hipertrofia cardíaca, va voler anar al front i va morir pel que ara es coneix com el foc amic. Va ser a la ribera del Meuse el 29 de setembre del 1914. La primera guerra mundial: La "Gran Guerra" i en la que ha passat a la història com una de les batalles més sagnants: la de Verdun. Tenia 26 anys.

Jean Bouin s'anava amb els rècords del món de 10.000 m. el de l'hora (19.021 km.), tres vegades guanyador del Cros de les Nacions, precursor de l'actual campionat del món de camp a través en els anys 1911-12 i 13, va ser el primer corredor no anglosaxó en guanyar-lo.

LA JEAN BOUIN

Com ens recorda Mundo Deportivo en les seves notes de premsa quan s'acosta la prova, la cursa de la Jean Bouin va ser creada per un grup de periodistes esportius com Josep Antoni Trabal, Lluís Meléndez i Rossend Calvet que volien fer a Barcelona una cursa urbana similar al llavors famós Gran Prix Lemmonier de París. El nom escollit va ser el del recordat Jean Bouin.

La primera edició, la del 1920, va tenir com a vencedor a un dels seus fundadors, Rossend Calvet, sobre un recorregut de 10 km entre Esplugues de Llobregat i el Parc de la Ciutadella de Barcelona, participant-hi 48 corredors dels quals la van acabar 45.

Al llarg de la seva existència la Jean Bouin les ha vist de tots els colors i també s'ha sabut adaptar als canvis dels temps i de la nostra societat i així tenim que la primera vegada que hi va haver participació femenina va ser el 1947 en una cursa de 500 m. que va ser guanyada per Maria Víctor (RCD Espanyol). La barcelonina ho faria

quatre vegades més. Del 1954 fins al 1963 l'atletisme femení va estar prohibit per "cortesía" de la secció femenina de la Falange espanyola.

El recorregut de la Bouin ha sofert diversos canvis des d'aquell 1920. D'Esplugues, a l'Arc del Triomf, les Rambles...fins arribar al Parc de Montjuic, lloc habitual des del 1973.

En l'edició del 1978 es va disputar la primera cursa en cadira de rodes d'Europa, que van tenir com a guanyador José Solaz de València, després vindrien els Mostazo, Botello, Madera i Roger Puigbó, aquest amb 15 victòries. Posteriorment s'afegirien les curses d'Hospital i trasplantats per pacients sortits de la rehabilitació hospitalària.

Les proves de promoció han estat una constant de la Bouin. Quí de nosaltres no l'ha corregut, sigui formant part d'un club o d'una escola. Diversos circuits han configurat les distàncies adients a les categories.

Mundo Deportivo fa agafar el comandament de l'organització el 1941 i fins avui., amb més de 50 anys d'Alejandro Grau al capdavant (1943-1998). La cursa així mateix rep el títol de trofeu Ciutat de Barcelona des del 1949, com, també, els trofeus escolars de la Generalitat de Catalunya i el de promeses per part de la Diputació de Barcelona.

Les proves open. L'atletisme popular no hi podia faltar i per tant hi tenim la de 10 km (16.000 inscrits el 2014) i la més recent de 5 km.

La nòmina de participants de gran renom és quasi insuperable. En la prova internacional ostenta el nombre més gran de victòries en la categoria femenina, Encarna Escudero amb 7. Va ser la gran dominadora en els anys 70, del segle passat. En homes, un dels grans entrenadors que hem tingut, Gregorio Rojo, té 6 primers llocs, en la dècada dels 40 i 50. Un dels seus deixebles, Reyes Estévez ho ha fet amb 7 vegades des de benjamí a promesa.

Pep Molins (Jean Bouin 1958) Foto (C.Pérez)

Dos campions olímpics han guanyat la Bouin, el polonès Bronis-law Malinowski (1974), i la portuguesa Fernanda Ribeiro (1991 i 2000). Ser campió olímpic no significa tenir accés al lloc més alt del podi. Ni Alain Mimoun que va ser, campió olímpic de marató a Melbourne (1956), va ser 6é el 1958 (Josep Molins va ser el vencedor), ni tampoc els kenyans Julius Kariuki , or en els 3000 m. obstacles a Seul 88 ni Matthew Birir en la mateixa disciplina a Barcelona 92 ho van aconseguir, ja que Kariuki va ser 18é el 1991 i Birir 4rt. un any després; mentre que Fermín Cacho –or en els 1500 m. de Barcelona– abandonava per una lipotímia en l'edició del 1993.

Carme Valero (Jean Bouin 1973)
Foto (P.Ferran)

Campions i campiones del món de cros o del seu predecessor el Cros de les Nacions sí que han triomfat, com Carme Valero (1972 i 1986), Zersenay Tadese (2003-04-05), Francisco Arimendi (1966), Mike Tagg (1970) o David Bedford (1969). No ens hem d'oblidar d'Isaac Viciosa amb 4 triomfs, Kiprono Menjo amb 3, ni tampoc Núria Pastor i Natàlia Rodríguez amb 3 igualment o Eunice Jepkorir amb 2 i tants d'altres que amb el seu esforç, independent de la categoria i de la classificació obtinguda amb donat continuïtat a la Jean Bouin que torna el 25 de novembre fent camí cap a les 100 edicions.

JOSEP MARIA ANTENTAS.

LES PISTES MUNICIPALS EN 1974

Un avió supersònic tipus Concorde vola a gairebé 3.000 quilòmetres per hora.

Un tren com l'Ave es desplaça a 310 quilòmetres per hora.

Un guepard corre a 120 quilòmetres per hora.

Usain Bolt té el rècord mundial dels cent metres llisos en 9,58 segons.

Una tortuga avança a 320 metres per hora.

Un caragol, entre tres i tretze mil·límetres per segon.

I 44 anys han tardat a arribar aquestes fotografies fins a la seu social de la JAS.

Més a poc a poc que un caragol...

Han tardat, però s'ho val. Són imatges d'un gran valor, perquè reflecteixen com eren les Pistes Municipals d'Atletisme ara fa 44 anys. I tot ha estat possible gràcies a una gestió feta per l'exatleta de la JAS, Rafael Ribas, el qual, i fent una neteja de caps velles per casa seva, va trobar uns clixés que podien ser interessants pel club. Així doncs, i sense mandra, es va presentar a les oficines de la JAS per fer lliurament d'aquells clixés corresponents a unes competicions fetes a Sabadell l'any 1974. Concretament, el Memorial Àngel Llargués i els Campionats de Sabadell de proves combinades.

A les fotos hi podem reconèixer a gent coneguda en les tasques d'auxiliar de jutge, com el mateix President, Primari Calvet, i altres membres de Junta, com el seu germà Hèlios, el secretari tècnic Josep Company, l'entrenador Àngel Galobart i la seva dona Àngela Lorente. També hi apareix Rosa Mª Clusella, mare de les germanes Pujol. Tots ells, donant altruïstament un cop de mà pel bon desenvolupament de la competició.

Com a jutge oficial de la prova, hi trobem la presència del carismàtic Francesc Castelló mesurant el salt de llargada. A part de ser jutge oficial d'atletisme, en Castelló també era col·laborador del rotatiu "El Mundo Deportivo" per a totes les cròniques d'atletisme que publicava aquest mitjà de comunicació.

Entre els atletes, hi distingim el decatleta internacional de la JAS, Josep Miquel Pérez saltant perxa. També hi apareix l'atleta de Santa Coloma de Gramenet, Jaime López Egea (internacional junior), encapçalant la cursa dels 800 metres, prova en que s'atorgava el guanyador del Memorial Àngel Llargués, trofeu que es va disputar durant la dècada dels anys 70 en memòria d'aquest especialista del 800 defensant els colors de la JAS.

Tal com es veu a les imatges, mostra tal qual eren les Pistes en aquella època: de cendra i la línia dels carrers marcades amb calç. De fet, no es va posar el paviment sintètic fins a l'any 1988. També es pot observar que la il·luminació era mitjançant fanals (exactament 57) en lloc de les actuals 4 torres elèctriques. També és sorprenent el detall de la precarietat dels matalassos, així com l'estat de les grades, sense seient i dissenyades per estar el públic dret. Tampoc hi havia gàbies pels llançaments i es llençava sense mesures de protecció...

Gràcies Ralf, així era conegut en Rafael Ribas en la seva etapa com atleta de la JAS, doncs gràcies a aquesta troballa i lliurament al club, hem pogut recuperar i recordar part de la nostra història. Gràcies de nou i tant de bo apareguin més clixés i més Ralfs...

Ricard Rof

LIII CAMPIONAT D'ESPANYA MÀSTER

La JAS campiona d'Espanya en relleus

El passat cap de setmana (29, 30 juny i 1 de juliol) s'ha celebrat a Vitòria el 53è Campionat d'Espanya per atletes veterans. Disputat a la pista de Mendizorroza sota condicions meteorològiques de diversa índole: pluja, tempesta, calor, boira, i una mica de tot, que fou superat amb nota per part dels Atletes, Auxiliars, Voluntaris, Jurat i el Club Atletismo La Blanca responsable de l'esdeveniment amb la col·laboració de l'Ajuntament de la localitat. Un gran campionat al dir dels mateixos atletes.

Mendizorroza és el nom del mateix complex esportiu on també hi ha l'Estadi de futbol on juga l'Alavés. De fet, sota les mateixes grades, hi ha una llarga recta de tartan (6 carrers de 100 metres) i que va servir com a zona d'escalfament pels participants. També va tenir la seva utilitat, ja que el concurs d'alçada va coincidir amb la tempesta i es va aprofitar aquesta instal·lació per disputar aquesta prova perquè no es podia fer a l'exterior per les condicions de visibilitat i d'anegat de la pista.

Fins a Vitòria es va desplaçar un bon grapat d'atletes de la JAS i en total es van aconseguir 17 medalles (13 individuals i 4 per equips). Els dos equips de relleus (M50 i M55) van fer el ple guanyant les dues curses de relleus cadascun: 4 x 100 i 4 x 400. Cal qualificar de meritòria l'actuació del quartet M50 del relleu llarg, perquè la marca assolida (3'58"98) suposa un nou rècord dels campionats i un nou rècord de Catalunya de la categoria, recuperant el rècord que ja tenia la JAS però que fou millorat l'any passat per un equip de la Unió Atlètica Terrassa.

Cal ressaltar que la JAS fou el club amb més títols assolits (4) en el total de les curses de relleus (masculí i femení), per davant del poderós Playas de Castellón amb 3 títols (millor club espanyol a nivell absolut) i del Atlético Renteria amb 2 i 7 clubs més amb un títol cadascun. L'èxit fou possible gràcies a les aportacions de José Ignacio Garay, Joaquim Buxó, Marià Padrosa i Ricard Rof (components M55) i d'Antoni Creus, Francesc Castander, Gervasio Garcia, Román Mota i Josep Maria Madi (components M50).

Individualment, els campions foren Antoni Creus (M50) en 100 tanques i 400 tanques, i Montse Paños (W50) en martell i martell pesat. Paños també fou sots campiona en disc i tercera en pes, assolint un total de 4 medalles. Així i tot, el millor mèrit cal atribuir-lo a Creus, doncs a part dels

seus dos ors individuals, cal sumar-li els dos ors del relleu. A més a més, també va batre el rècord del campionat en les tanques altes (14"99). Fou l'heroi local.

Anecdòticament, Antoni Creus també fou un bon exemple per la premsa local, doncs "El Correo Vasco" va dedicar un article commemoratiu al campionat (il·lustrat amb una foto d'ell) i titulat: "A de atletas y de admirables" (Ángel Resa).

A DE ATLETAS Y DE ADMIRABLES

Dudaba dedicar este artículo de domingo como fecha de guardar a uno de los tres vértices de un triángulo menos equilateral de lo que creía. Y me explico. Pensé primero en la feria de vehículos de oportunidad bajo la cúpula arquitectónicamente reconocida en su día y descabalgada hace unos cuantos años del Fernando Buesa Arena. Luego, en la selección de figurantes para la puesta en escena cinematográfica de 'El silencio de la ciudad blanca', pero los compañeros Judith y David ya narraban muy bien el alcance de la longitudinal cola que formaban ciudadanos con deseo de aparecer en la cinta. Si lo comenté el alcalde en su discurso del jueves, que Vitoria es una ciudad incrustada en el séptimo arte con el rodaje ya hecho del trágico Tres de Marzo y las secuencias a la vuelta de la esquina sobre el texto de Eva García Sáenz de Urturi. Y entonces me decanté por algo aún más consustancial a nuestra idiosincrasia. Campeonato de España de atletismo para veteranos. Nada menos. Y ahí que me fui. Sin desprestigiar en absoluto las dos opciones previas creo que acerté de pleno.

Si porque uno es de lágrima fácil y se emociona con los ejemplos perpetuos de superación. Y sobre la pista de Mendizorroza

abundan. La de gente que mueve un torneo de estas características entre participantes, ese voluntariado impagable al que alguien debería pagar, acompañantes, espectadores ocasionales, jueces y directivos. ¿Eh, tocayo de apellido? Es un guiño a Félix Resa, que lleva en la Federación Alavesa más años que algunos árboles recios en bosques de soltera. Deportistas de Tenerife, Málaga, Jaén, Tarazona, Nerja, Leganes, Sabadell, Santiago, Lizarca, Calatayud -vaya, se me olvidó preguntarle por la Dolores-, Moratalaz, Villarreal, Valladolid, Madrid... Parece el Senado ese que debería de ejercer como Cámara territorial y llevamos cuarenta años esperando. Muchos visitantes que a nada que nos pongamos un poco simpáticos ejercerán de embajadores por la táctica del boca-oreja. Claro que siempre viene el exigente de turno, el que declara a sus correligionarios que «esta pista es muy dura». Vaya por Dios. De haberlo sabido antes le damos unos golpes para ablandarla. Al tartán, digo.

El personal autóctono, harto de una primavera estirada del invierno -qué oportuno hablando de atletismo-, tiene ansia de piscina. Grupos adolescentes que dentro de unas décadas recordarán la etapa de los primeros ligues y gentes de toda condición. Entre este grupo destacan señores en bañador que se aferran a la valla metálica para ver las pruebas como mira el preso la libertad con las manos adheridas a los barrotes de la celda. Y eso que el cielo ya ha cobrado el tono plomizo que suele anticipar tormenta en esta época del año y las ráfagas de viento tienden a confirmar el pronóstico. Al fondo se ve a chavales jugando al baloncesto y aspirantes a desenvolverse algún día como

ANÁLISIS
ÁNGEL RESA

Los lacrimales se ponen a trabajar ante tantos ejemplos perpetuos de superación sobre la pista de Mendizorroza

Un atleta veterano salta la valla en 'Mendi'. :: JESÚS ANDRADE

los virtuosos argentinos en las pistas de pádel. A la derecha queda la residencia del grupo Alavés-Baskonia y el centro médico de Eduardo Anitua.

Pero vamos a lo nuestro, que pestañea uno y se pierde una serie de 400 metros. Un hombre calvo y talludito, pero con menos años que ilusión, corre solo ese casi medio kilómetro saltando vallas. Encima. A su paso por la recta de tribuna se lleva para el alma una ovación sincera de las que dejan las palmas del público enrojecidas y los lacrimales a punto de ponerse a trabajar. Eso es echarle coraje a la vida y tantas otras

quejas sin justificar, zarandajas. Pero me centro en la mujer rubia del dorsal 879, saltadora de longitud, malagueña y espoleada por sus compañeros de club que va a acabar por marearla con tantos consejos y recomendaciones. «Sarta cuando tengas la velocidad cogida», le dice uno. El mismo que en el segundo intento baja hasta el pretil anunciando sus intenciones. «La voy a echar la bronca. Me voy a poner pesao». Mientras Gorka Urtaran entrega medallas, no sin saludar antes a Julio Roca, nuevo Celedón de Oro, en el podio de esas auténticas campeonas.

LA CLAVE

Tantas precedencias que parece ese Senado que debería ejercer de Cámara territorial y llevamos 40 años esperando

Altres medallistes foren: Josep Permanyer (M70) sots campió en 400, Teresa Vegas (W60) sots campiona en 1.500 i tercera en 5.000, Patricia Espada (W35) tercera en 400 i llargada, Pilar Camarasa (W55) tercera en martell i Roman Mota (M50) en 400.

Sagunto (País Valencià) acollirà el següent campionat d'Espanya a l'aire lliure. Serà la 54a edició. Allà hi serem, amb il·lusió i amb un bon pensament al cap: "A d'Atletes i A d'admirables".

Ricard Rof

Coordinador Ricard Rof

Consell de redacció Ricard Rof - Francesc Carrión

Fotos cedides per l'arxiu J.A.S.- A.González – F.Carrión – R.Rof – C.Pérez de Rozas – Pere Farran

El butlletí està obert a la vostra col.laboració. Envieu-nos els vostres textos o fotografies per ser publicades.

La JAS també està present a la Viquipèdia / Wikipedia

Amb la col·laboració de:

Ajuntament
de Sabadell

